

Arnhem / Maastricht, 7 april 2024

Lieve Gisaburo,

Deze week overleed de oudste man ter wereld, een titel met een groot verloop, Tio Vicente werd 114 jaar voor hij het stokje doorgaf aan Gisaburo Sonobe, een prestatie die je doet denken aan wat er van je overblijft, in de tijd, naast vergetelheid.

Maandagochtend, vlak na zonsopkomst, verlaat ik mijn dan nét ontwakende gezin om naar het zuiden te trekken: Naar Limburg, naar Limburg, naar Limburg, zoals de drie zusjes van Tsjechov zouden smachten.

Voordeel van het vroege uur is dat ik de valse chihuahua van de achterburen ontloop; elke ochtend, wanneer mijn kinderen de fietsen zadelen, staat deze landpiranha mij naar het leven, maar niet nu, in dit uur dat de nacht van zich afschudt, waarin de tulpen naar het licht happen en de eerste nestelende roodborsten zich roeren.

Vanuit de trein zie ik de horizon steeds meer heuvelen, het eikenhout bronsgroen bemossen, de brede stroom der Maas statig zeewaarts vloeien.

En wanneer ik dan de toneelacademie van Maastricht betreed, loop ik eerst door een lange gang spiegels, daarna voorbij rijen en rijen ingelijste klassenfoto's, alle lichtingen van de afgelopen vijfenzeventig jaar, om tot slot in de kantine uit te komen, waar de huidige vier opleidingsjaren hun brood eten, hun koffie drinken, hun zenuwen leven.

Het is een mooi tochtje de krocht van het voormalig gereformeerde weeshuis in, waar je eerst door je spiegelzelf met het heden wordt geconfronteerd, daarna door al je voorgangers met het verleden (waarvan de meeste al zijn vergeten), om ten slotte via alle studenten de toekomst in te kijken.

Collega's die samen brood breken, maar ook concurrenten, die straks strijden om dezelfde plekken in het steeds krappere werkveld. Dat deze jonge mensen hun ambities niet tot stof laten vergaan voor ze goed en wel hun vorm gevonden hebben, strekt ze tot eer. Je zou het naïviteit kunnen noemen, maar ik noem het liever, ja wat, optimisme? Verlangen? Vooruitgangsgeloof?

En misschien is dat allemaal hetzelfde als naïviteit, maar dat is helemaal niet erg, nee, het biedt zelfs hoop en houvast aan iemand die allang in de galerij voorgangers hangt, en die, vanuit dezelfde hoopvolle naïviteit, vecht tegen de vergetelheid.

Toen *Guinness World Records* contact zocht met Gisaburo, bleek hij twee dagen vóór Tio Vicente te zijn overleden.

Gedoemd om als op-één-na-oudste uit de geschiedenis te verdwijnen, richt ik hier een monumentje voor hem op, tegen de vergetelheid.